

สุดท้ายน

12 Essentials for Good Living

ในที่สุดคอลัมภ์「12 Essentials for good living」ก็ได้ดำเนินมาสู่ครั้งสุดท้าย นับจากเดือนธันวาคมปี2009ที่ผ่านมาเราได้เรียนรู้ในเรื่องของธรรมะพื้นฐานในพุทธศาสนา ทั้งหมด11เรื่องได้แก่ ไตรสิกขา อริยสัจ4 ปารมิตา6 ธรรมะมีปัจจัย12 มีคำสอนหรือธรรมะเรื่องใดบ้างที่ทุกๆคน รู้สึกชื่นชอบหรือประทับใจบ้างหรือเปล่า หลังจากนั้นฉันประทับใจกับเรื่องที่ได้เรียนรู้ในเรื่องของ "อนิจจัง" ฉันได้มีโอกาสพูดคุยกับลูกพี่ลูกน้องที่เคยเล่นด้วยกันเมื่อสมัยเป็นเด็ก แต่รู้สึกว่าการที่จะให้พูดคุยกันอย่างสนุกสนานไร้เดียงแบบ

เมื่อก่อนนั้นมันทำได้ยาก มันอาจจะเป็นเพราะเราเจอกันแค่ครั้งหรือสองครั้งในหนึ่ง รวมถึงการที่เขามีปัญหามากมายที่ผ่านมาทำให้ความคิดนี้เสียต่าง ๆ นั้น เปลี่ยนไป ยิ่งไปกว่านั้นคือฉันที่ไม่เข้าใจ หรืออาจจะไม่ยากเข้าใจถึงการเปลี่ยนแปลงของอีกฝ่าย การเปลี่ยนแปลงเช่นนี้ทำให้ฉันรู้สึกหงายขึ้นมาทีเดียว หรือก็คือฉันไม่เคยรับรู้ถึงเรื่องของอนิจจังได้เลยนั่นเอง

ฉันเคยได้ยินมาบ่อยว่าในกรณีที่มีมนุษย์เรา ถ้าสื่อสารซึ่งกันและกันได้ไม่ดีจะทำให้ไม่มีเพื่อน แม้แต่สายสัมพันธ์เดียวกันอย่างพ่อแม่ลูกยังขาดกันได้ก็มี มีคนบอกว่า ยิ่งเป็นคนที่ไม่ค่อยได้พูดเท่าไรจะยิ่งยาก ถ้าเราอยากจะใช้ชีวิตอย่างมีความสุขเราจะละเลยในเรื่องพวกนี้ไปไม่ได้เลย

ฉันอยากที่จะเป็นคนที่จะทำให้ความสำคัญกับคนที่อยู่ตรงหน้า และ ใจกว้างพอที่จะรับรู้การเปลี่ยนแปลงของเขา คำสอนในเรื่องของ อนิจจังนั้นได้สอนฉันในเรื่องนี้เป็นอย่างดี

หนังสือ The Stories of the Lotus Sutra จัดจำหน่ายแล้ววันนี้

Special Topics

ในครั้งนี้สำนักพิมพ์ Wisdom Publications ของประเทศอเมริกาได้ตีพิมพ์หนังสือ ชื่อ The Stories of the Lotus Sutra เขียนโดย ดร. จีน ลีฟ ผู้ซึ่งดำรงตำแหน่งเป็นที่ปรึกษานานาชาติให้กับองค์กรวิชโคเซไก หนังสือเล่มนี้ได้มีการเขียนอธิบายเกี่ยวกับเนื้อหาของพระสัทธรรมปุณฑริกสูตรให้เข้าใจได้ง่ายสำหรับทุกคน

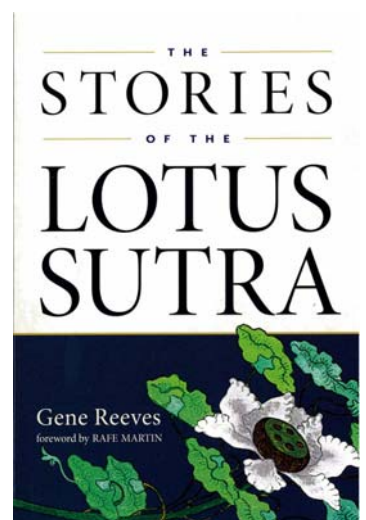
(วิธีสั่งซื้อ)

สั่งซื้อผ่านเว็บไซต์ของสำนักพิมพ์ Wisdom Publicationsด้านล่าง

<http://www.wisdompubs.org/index.lasso>

หรือสั่งซื้อผ่านเว็บไซต์ อมาซอน

สำหรับผู้ที่อยู่อาศัยอยู่ที่สหรัฐอเมริกาสามารถหาซื้อได้ที่ร้านหนังสือใกล้บ้าน

ล้มรสกับทุกสิ่งทีประสบ

President of Risho Kosei-kai **Nichiko Niwano**

รับด้วยความรู้สึกขอบคุณ

พวกเราคนญี่ปุ่นมักจะพูดติดปากเสมอว่า “โอคาเงะชามะ”(เป็นเพราะคุณ)แต่ สิ่งทีมีความสุขทีสุดคือ เมื่อเวลาทีพูดคำนี้ได้จากใจจริงๆ

เมื่อลองย้อนกลับไปคิดดู เมื่อเรารู้สึกเต็มเปี่ยมไปด้วยความสุขจนทำให้เราต้องพูด “เป็นเพราะคุณจึงทำให้” พวกเราทุกคนได้รับการเติมจนเต็ม เป็นความสุขทีแท้จริง เรียกได้ว่าสภาพนั้นคือสภาพทีเราหลุดพ้นก็ได้

พวกเราทุกคนไม่ว่าใครก็ตามไม่สามารถทีจะมีชีวิตอยู่ได้โดยลำพัง แต่เป็นเพราะเรามีการเกื้อหนุนของทุกสิ่งรอบตัว จึงทำให้เรามีชีวิตอยู่ได้ พระพุทธองค์ ได้สอนเราในเรื่องของหลักเหตุและผล ทุกสิ่งจะต้องมีเหตุจึงถือกำเนิดมา อย่างทีในพระสูตรได้เขียนไว้ว่า “เมื่อกออ้อ2กอปีกรวมกันจึงทำให้ตั้งได้”แต่เมื่อเอาออกเสียหนึ่ง “อีกหนึ่งก็จะเสียหลักล้มลง” ในโลกใบนี้ ไม่มีอะไรทีจะอยู่ได้ด้วยตัวของตัวเองแม้สักอย่าง ทุกสิ่งจะต้องมีความเกี่ยวข้องกับสิ่งอื่นจึงเกิดสำเร็จขึ้นมา นี่เป็นสังขธรรมทีว่าด้วยหลักเหตุและผล

เมื่อพินิจพิเคราะห์ในเรื่องของหลักเหตุและผล ถ้าเราให้ความสำคัญต่อทุกสิ่งทีได้พบในแต่ละอย่างๆดู จะทำให้เราใช้ชีวิตได้อย่างมีความสุขและสมบูรณ์ เมื่อเรารู้สึกลงไปว่าเป็น

เพราะสิ่งที่คอยเกื้อหนุนเราอยู่จึงทำให้เรามีชีวิตได้ ไม่ว่าใครก็ตามจะเกิดความรู้สึกขอบคุณ และคนที่ขอบคุณต่อทุกสิ่งทีพบเจอได้อย่างซื่อตรงนั่นเอง ทีจะเป็นคนทีมีความสุขได้ค้นพบกับสังขธรรมในการใช้ชีวิต

ความทุกข์เป็นตัวนำสู่ซึ่งหนทาง

ถึงจะบอกให้เรา ลองสัมผัสกับทุกสิ่งที่พบเจอก็ตาม จากการศึกษาที่เรต้องพบเจอหลายๆสิ่ง ในแต่ละวันนี้ เราควรจะต้องทำอะไรอย่างไรบ้าง

สำหรับผมเอง สิ่งที่เราคิดว่าเป็นเรื่องปกติ อย่างเช่น การใส่ใจกับครอบครัวก็เป็นเรื่องที่สำคัญ

โดยเฉพาะ ในตอนนี้ที่มีคดีน่าเศร้าของพ่อแม่ ทำทารุณกรรมต่อลูกของตัวเอง เมื่อลองนำสิ่งนี้มาเทียบกับตัวเองดูเราจะเห็นได้ว่าเราได้พบในสิ่งที่น่าขอบคุณต่อการใช้ชีวิตมากแค่ไหน การใช้ชีวิตในแบบปลุชนคนธรรมดาที่ปลอดภัยไปแต่ละวัน จะทำให้เราเข้าใจว่าเป็นเรื่อง ที่เกิดจากปาฏิหาริย์ของเหตุที่เราพบเจอก็ว่าได้ เมื่อเรารับกับทุกสิ่งด้วยความรู้สึกขอบคุณเช่นนี้ ตัวเราเองก็จะเป็นเหตุที่ดีให้คนกับคนที่จะได้เจอเราต่อไปเช่นกัน และ เวลาทุกข์หรือทรมานในบางสิ่ง มองเผินๆอาจจะจะเป็นสิ่งที่เราไม่อยากจะพบเจอ แต่จากวิธีการรับรู้ จะทำให้เหตุนั้นเป็เหตุที่ดีไปโดยสิ้นเชิง

พระอิกคิว ในศาสนาพุทธนิกายเซ็น ได้กล่าวไว้ว่า “อย่าเห็นว่าไม่ดีและจะปฏิเสธทิ้งขว้างไปเสียดูอย่างลูกพลับที่รสฝาด ยิ่งหวานได้เมื่อทำให้เป็นพลับแห้ง” เมื่อตอนที่ผมเป็นเด็กถ้าไปกัดลูกพลับลูกที่ฝาดก็จะปาทิ้งไปก็มีลูกพลับฝาดที่พุดในที่นี้ก็คือ สิ่งที่เกิดเรายากจะรับเอาไว้ แต่จากสติปัญญาจะทำให้สิ่งนั้นกลายเป็นดีไปได้

ชีวิตเราได้มีการสร้าง การเปลี่ยนแปลงมากมายจากเหตุหรือสิ่งที่เราพบเจอ และจากค่ากลอนที่สอนเราบทนี้ทำให้เรารู้ว่า มันไม่ได้ขึ้นอยู่กับปรากฏการณ์ที่แสดงต่อหน้าเรา แต่มันขึ้นอยู่กับวิธีและความคิดที่เราจะรับต่อสิ่งนั้นได้

ไม่มีสิ่งไหนที่เกิดขึ้นมาอย่างปล่าวประโยชน์ เมื่อลองลิ้มไปนานๆจะทำให้รู้ว่ามันเป็นอาหารบำรุงต่อเรา และการที่เรากินมันต่อไปถึงแม้จะเจอความทุกข์ เราก็จะได้รู้ว่าอะไรคือความสุขที่แท้จริงในที่สุดดังคำที่ว่า “ความทุกข์คือเมล็ดพันธุ์แห่งความสบาย”

ตามรอยเท้าอ.นิกเกียว นิวาโน่ ท่าน

— *Kaiso-sama ni Naraito* —

ประธานรุ่นต่อไปขององค์กรพุทธฆราวาสริชโซ โคะเซ

The following begins a new series of English translations from the Japanese-language book *Kaiso-sama ni Naraito* (In the Footsteps of the Founder) by Rev. Kosho Niwano, president-designate of Rissho Kosei-kai.

การพบ คือทุกสิ่ง....เพียรพรวนดินของนาใจ

พระสังฆธรรมปุณทริกสูตรก็คือการได้พบ เป็นคำสอนที่สอนให้เราให้ความสำคัญกับการพบเจอนั่นเอง เพราะฉะนั้นความคิดในเรื่องของหลักเหตุและผลก็คือการพบเจอ สิ่งที่พระพุทธองค์ปรารถนาต่อเรา คือการที่เราทำให้การพบเจอเป็นสิ่งที่ดีพิเศษ

(ทะตะฮิตะทสึระนิ หน้า84)

อ.นิกเกียวได้บอกเสมอว่า “การพบจะนำมาซึ่งทุกสิ่ง” และสิ่งที่เราเรียกว่า “เอน” หรือการพบนี้แหละที่สำคัญยิ่งนัก

มีครั้งหนึ่งในรถไฟชิงคังเซ็นที่มุ่งหน้าไปสู่สถานที่ทำงานนอกสถานที่ อ.นิกเกียวได้ลงไปห้องน้ำ คุณเลขา รู้สึกเป็นห่วงที่เห็นท่านไปเสีย นานจึงลุกไปตามท่าน “เป็นอะไรหรือปล่าวครับ” พอคุณเลขาถามไป เช่นนั้นท่านตอบกลับมาว่า “ไม่เป็นอะไร แค่ห้องน้ำมันเปียกเลย ทำความสะอาดมันเสียหน่อย”

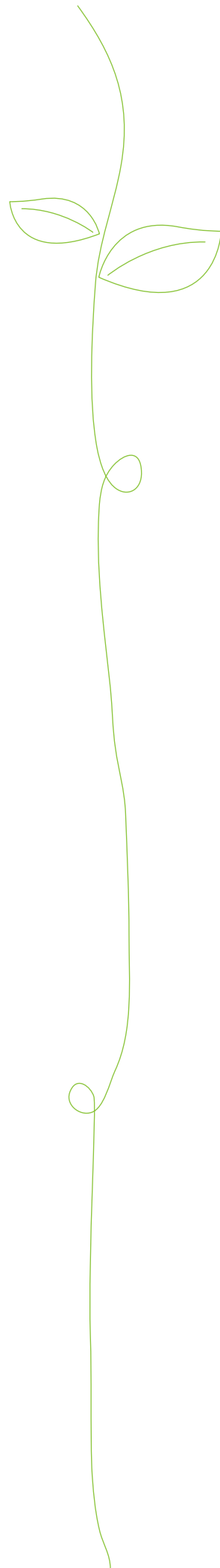
สิ่งนี้ไม่ใช่การเล่าเรื่องคุณงามความดีเมื่อเห็นห้องน้ำเปียกแล้วเข้าไปทำความสะอาด แต่เป็นเพราะมีคุณเลขาที่ได้เห็นท่านในตอนนั้นพวกเราจึงได้รับฟังเรื่องราวเช่นนี้ได้ แต่หลังจากนั้นไม่เคยมีสักครั้งเลยที่เราจะได้ยินท่านบอกว่า “ขนาดฉันยังทำความสะอาดห้องน้ำบนรถไฟชิงคังเซ็นมาแล้ว พวกเธอทุกคนที่เป็นเวรที่สาขาก็ต้องทำให้ดีรู้ไหม”

ถึงฉันจะอธิษฐานขออยากให้ทุกคนมีความสุขอย่างไร ฉันก็ไม่สามารถจะนำความสุขนั้นไปหยิบยื่นให้ทุกคนได้(ย่อ) ความสุขในวันนี้ของคนๆหนึ่งไม่ได้มาจากฉัน แต่เป็นเพราะเขาพยายามด้วยตัวเอง เป็นความสุขที่ได้จากการเพียรพยายาม เป็นผลจากการฝึกปฏิบัติธรรมะ

(โฮเซ็น 3 หน้า 356)

ถ้าเป็นพวกเราแล้วจะทำอย่างไร พวกเราต้องคิดว่าเป็นความโชคร้ายเมื่อต้องเจอห้องน้ำที่สกปรกขนาดนั้น เปิดไปเห็นอาจจะต้องรีบปิดและไปห้องข้างๆทันที ถ้าห้องข้างๆไม่ว่างอาจจะเดินไปเข้าในโบสถ์ถัดไปก็เป็นได้

แต่สำหรับอ.นิกเกียวแล้วท่านเป็นเหตุที่ปฏิบัติดี “เพื่อให้คนที่มาใช้

ต่อเราได้รู้สึกดีด้วย” เพราะมีเหตุที่สกปรกจึงทำให้เราประพฤติดี
ประพฤติชอบได้ ถึงแม้เราจะเจอเหตุที่ไม่ดีแต่เราก็ทำให้สิ่งนั้นเป็น
เหตุที่ดีได้ ให้ความสำคัญกับทุกสิ่งที่เราต้องพบบพบ หมั่นเพียร พรวน
ดินของนาในใจเรา จากการทำสิ่งนี้ ก็เป็นการประพฤติในแบบอย่าง
ของพระโพธิสัตว์

**เคารพซึ่งกันและกัน เป็นเหตุที่ดีต่อกัน(ย่อ) ทำเท่าที่ทำได้เพื่อ
สังคม เมื่อแต่ละฝ่ายมีความคิดเช่นนี้ คนที่เราต้องเจอและคบค้าคน
ต่อไปและต่อๆไปก็จะเป็นการคบกันเฉกเช่นที่กล่าว เป็นการทำให้ใจ
ได้มาซึ่งความสงบอย่างหาใดเปรียบ**

(คุด เอส51.12)

ใจของตัวเรา จะมีแต่เราเท่านั้นที่จะฝึกฝนมันได้ ถึงแม้เราตั้งใจที่จะมี
ความสุข แต่ถ้าเราไม่มีการพบเจอ หรือเหตุที่เกิดจากอีกฝ่ายเสีย ก็ไม่
มีทางที่เราจะมีความสุขได้ การอยู่นิ่งๆเพียงลำพัง ไม่ได้ทำให้เรา
ฝึกฝนจิตใจได้หน้าซำยังไม่ได้ทำให้เรามีความสุขได้ การที่เราได้พบ
ใครสักคน จิตใจเราจะมีการเคลื่อนไหว และเป็นวัตถุดิบชนิดดีที่ทำให้
เราเกิดการพรวนดินในนาใจของเรา ใจเราจะได้รับการฝึกฝนจาก
ปัญหาของความเป็นจริงที่มีทั้งสุขและเศร้า

อย่างเช่น เราอยากจะทำอย่างไรรู้ก็ได้ให้คนที่กำลังเดือดร้อนอยู่ให้มี
ความสุข เพียงเท่านี้ก็เป็น การพรวนดินในนาใจเราได้

อ.นิกเกียวท่านได้กล่าวว่า “สังคมที่เราใช้ชีวิตอยู่นี้ ไม่มีมนุษย์คน
ไหนที่เลวหรือดีมาตั้งแต่แรก การได้พบเจอคนที่ดี การพบเจอที่
เลวร้ายจะกลับกลายเป็นคนไม่ดี นี่คือการมองในแบบพุทธศาสนา”

มีสาขาหนึ่งในกลางเมือง เป็นเรื่องเล่าเมื่ออ.นิกเกียวได้ออกไป
เยี่ยมเยียนที่สาขานั้น เป็นนิสัยของท่านที่จะต้องไปถึงก่อนเวลานัด
หมาย5นาที่ แต่ในวันนั้นเกิดการจราจรติดขัดมาก ทำให้ไปถึงช้ากว่า
กำหนดการถึง30นาที่ สมาชิกที่รอคอยอย่างใจจดใจจ่อในช่วงแรกก็
เริ่มรู้สึกเบื่อหน่าย และต่างเป็นกังวลว่าเกิดอะไรขึ้น

แต่คนที่เดือดเนื้อร้อนใจมากกว่าใครอื่นเลยก็คือ คนขับรถ เขารู้สึก
ผิดเป็นอย่างมาก

แต่ถึงกระนั้นเมื่ออาจารย์มาถึงที่สาขาท่านกลับลงมายืนด้วยใบหน้า
ยิ้มแย้มว่า “วันนี้ต้องขอบคุณจริงๆ ฉันได้รู้ถึงความลำบากที่ทุกคน
อดส่ำมาไหว้พระถึงสาขาใหญ่แล้ว”

ด้วยคำพูดนี้ ทำให้ทุกคนมีสีหน้าที่ยิ้มแย้มปิดกันถ้วนหน้า ไม่ใช่
ความผิดของใครไม่มีใครที่ต้องถูกตีตราเครื่องหมายกากบาท ทุกสิ่ง
นั้นเหมาะสมที่จะได้เครื่องหมายวงกลม

เมื่อเราหาพระธรรมเจอในการพบบพบแต่ละครั้ง ทุกสิ่งทุกอย่างจะ
กลายเป็นสิ่งที่ถูก การตั้งใจจริงที่จะหาให้เจอ นั่นก็เป็นการฝึกฝน
จิตใจของเรา

ไม่ว่าฉันจะบรรยายธรรมสักกี่ครั้ง ถ้าไม่มีคนฟัง หรือไม่มีใครที่จะ
เชื่อถือ มันก็จะไม่มีค่าอะไรเลย เมื่อได้เจอกับพระธรรม ก็จะเติบโต
มาเป็นคนที่ดีได้ และสมาชิกทุกคนก็หลุดพ้น จนมาเกื้อหนุนให้ฉัน
ฉันได้ขึ้นมาเป็นประธาน ไม่ใช่เพราะฉันมีบุญหรืออะไรเลย แต่
เพราะฉันได้บุญที่ดีเยี่ยมอย่างสมาชิกทุกคนจากพระพุทธองค์
นั่นเอง

(ทะตะฮิตะทสิระนิ หน้า27)

อาจารย์ โคโซ นิวาโน

เป็นบุตรสาวคนโตของท่านประธาน นิชิโกะ นิวาโน เกิดใน
กรุงโตเกียว เคยศึกษาในกักครินของริชโซ โคเซไก
จากนั้นไปศึกษาต่อและสำเร็จปริญญาตรีด้านกฎหมาย จาก
มหาวิทยาลัยกักคุฮูอิน ปัจจุบัน เธอศึกษาพระสัทธรรม
ปณทริกสูตร และเป็นผู้ปฏิบัติงานแทนท่านประธานคน
ปัจจุบัน กล่าวสุนทรพจน์ท่ามกลางเหล่าสมาชิก และจัด
กิจกรรมต่างๆ เพื่อการเผยแผ่ทั้งในและต่างประเทศ เธอ
แต่งงานกับ อ.มุเนฮิโร่ นิวาโน ปัจจุบันเธอมีบุตรชาย 1 คน
และบุตรสาว 3 คน

พวกเราต่างต้องได้พบเจอหลากหลายเรื่องราวผู้คนมากมายในแต่ละวัน แต่จากการได้พบเจอจะทำให้ใจของเรามีการเคลื่อนไหว และการนำใจที่เคลื่อนไหวสื่อออกมาเป็นการกระทำคำพูดในแบบที่อบอุ่นให้ได้ อย่าง อ.นิกเกียว ก็จะทำให้หัวใจของเราได้รับการพรนอย่างไม่ขาด

ไม่ใช่เราเท่านั้นที่จะรู้แจ้งได้ แต่คนรอบๆข้างไม่ว่าใครก็ตามทุกคนมีความสุขและรู้แจ้งได้ด้วยกันทั้งนั้น แต่ คนที่จะเป็นคนคอยพรนดิน นั่นก็คือตัวเราเอง เมื่อเราพรนดินในหัวใจของเราได้ มันก็จะกลายเป็นคำพูดหรือการกระทำที่อบอุ่นได้โดยธรรมชาติ

การมองดูผู้คนด้วยสายตาที่อบอุ่น และยอมรับเขานั้นคือการพรนดินหัวใจ พวกเราทุกคนได้รับไม่ผลัดต่อจากอ.นิกเกียวเพื่อสานต่อการกระทำ

“การพบเจอ” เป็นสิ่งที่น่าขอบคุณ การให้ความสำคัญต่อคนที่เราพบ ไม่ว่าจะเมื่อไหร่หรือที่ไหน สิ่งนี้เองเป็นวิถีชีวิตตามแบบหลักของเหตุและผล(ย่อ) ต่อจากนี้จะมีชีวิตได้อีกก็ปีฉันเองก็ไม่รู้ แต่ชีวิตหลังจากนี้ ฉันอยากจะทำให้งานในทุกๆวันทุกวันนั้นดีที่สุดในชีวิตโดยให้ความสำคัญต่อคนที่เราต้องพบเจออยู่เรื่อยไป

(โคเซชิมบุน เอส 48.9.7)

เผยแผ่คำสอนที่ดีสู่ทุกคน

สาขา อูรานบาตอร์ มองโกเลีย คุณ กันการ์ เอฟโบลัด

เมื่อตอนที่ผมอายุได้ 37 ปี ผมได้มีโอกาสได้พบกับคุณ โชริกมาร์ ชูเกล ในงานประชุมจึงเป็นเหตุที่ทำให้ผมได้รู้จักกับบริษัท โคเซไก จากการดำรงตำแหน่งประธานสมาคม มองโกเลีย-อเมริกา อีกทั้งการเป็นนักวิชาการทางด้านจิตวิทยาทำให้ผมสนใจในเรื่องของ “จิตใจ” เป็นอย่างมาก หลังจากที่ได้พบพูดคุยกับคุณโชริกมาร์หลายๆครั้ง ทำให้ผมได้เรียนรู้ในคำสอนของโคเซไก เรื่อง การมีชีวิตในรูปแบบ “เสียสละให้ผู้อื่นก่อน” หรือ “มนุษย์ทุกคนย่อมมีจิตแห่งพระพุทธในตัวเอง” ทำให้ผมรู้สึกประทับใจเป็นอันมาก และทำให้ผมเริ่มไปที่สาขาพร้อมทั้งสวดมนต์เรียนรู้เกี่ยวกับพระธรรมมากขึ้น

การที่ผมได้เรียนรู้ในคำสอนของโคเซไกทำให้ผมเกิดความรู้สึกที่อยากจะถ่ายทอดคำสอนเหล่านี้ให้แก่ผู้อื่น ถึงปัจจุบันนี้ผมได้กล่าวชักชวนผู้คนถึง 60 คน ให้ได้เรียนรู้ในคำสอนและในคนเหล่านั้น 10 คน ได้กลายมาเป็นสมาชิก การถ่ายทอดคำสอนให้ผู้อื่นทำให้ผมมีความศรัทธาในคำสอนมากยิ่งขึ้น ทำให้ผมเป็นคนที่สามารถขอขอบคุณต่อทุกคนรอบๆตัวผมที่คอยเกื้อหนุนผมอยู่ตลอดได้

หนึ่งในคนที่ผมได้แนะนำ เขาเป็นเพื่อนร่วมสมัยเรียนมาด้วยกัน เขามักจะเป็นคนที่หยิ่ง ไม่เคยยอมฟังในสิ่งที่คนอื่นพูดจึงทำให้มีเรื่องปะทะกับคนอื่นอยู่เรื่อยไป ผมรู้สึกเป็นห่วงและหวังให้คำสอนช่วยให้เขาหลุดพ้นจากทุกข์ได้

ผมได้ไปที่บ้านเขาเพื่อจะได้รับการว่าอะไรที่ทำให้เขาเป็นเช่นนี้ และเมื่อได้รับฟังเรื่องราวแล้ว ทำให้ผมได้รู้ว่า เขายังมีแผลที่พ่อแม่ของเขาแยกทางกันเมื่อวัยเด็กหลงเหลืออยู่ในใจ เมื่อผมคอยรับฟังเรื่องราวพร้อมกับค่อยๆบอกเล่าคำสอนไปด้วย ทำให้เขาค่อยๆรับรู้ถึงข้อดี และจิตแห่งพระพุทธรด้วยตัวเอง เขากล่าวว่า “ถึงแม้พ่อแม่จะแยกทางกันไป แต่ผมก็ยังรู้สึกขอบคุณที่พวกเขาให้ชีวิตแก่ผมมา” และนับจากนั้นมา เขาเปลี่ยนเป็นคนที่ดีสงบนิ่งจนน่าตกใจ ผมรู้สึกมีความสุขที่ได้ฝึกปฏิบัติไปพร้อมกับเขา

ประเทศมองโกเลียยังเป็นประเทศกำลังพัฒนา ในขณะเดียวกัน ปัญหาทางด้านจิตใจเช่น “ไม่เชื่อในผู้อื่น ครอบครัวย่ำแย่” ต่างเหล่านี้ ถูกทำให้เป็นปัญหาผิวเผิน แต่เดิมประเทศมองโกเลียเป็นประเทศที่มีพุทธศาสนาเป็นที่ตั้ง ผมคิดว่าคงจะมีคนอีกมากที่อยากจะเรียนรู้พระธรรม ผมอยากจะเป็นคนที่มีประโยชน์คอยถ่ายทอดคำสอนและช่วยเหลือผู้อื่น

From “Yakushin” March 2009 “Kaigai Fukyo Dayori – News of overseas dissemination”

เสียงของจิตแห่งพระพุทธที่อยู่ข้างใน

การที่เราไปทำร้ายจิตใจผู้อื่นเพื่อยืนยันในความคิดของตัวเองนั้นเป็นเรื่องที่เสียงไม่ได้ การที่จะพกพาอาวุธเพื่อปกป้องตัวเองนั้นก็เป็นอิสระของเรา เพื่อให้ได้มาซึ่งผลประโยชน์เราจะมัวแต่เลือกวิธีอยู่ไม่ได้ คนส่วนใหญ่คงคิดว่ามนุษย์เราสามารถได้รับการเอื้อจากค่าแตกต่างที่อิสระเหล่านี้ได้อยู่แต่ในความเป็นจริงแล้วก็ยังมีคนที่ทำเรื่องเหล่านี้ได้อย่างไม่สะทกสะท้านเลย

ทุกๆคน ฉันเชื่อว่าพวกคุณคงคิดว่าเหตุผล อิสระต่างๆเหล่านั้นไม่ได้เป็นสิ่งที่สมควรจะได้รับการให้อภัย แต่เมื่อถามว่าขอบเขตของอิสระนั้นอยู่ที่ไหน การที่จะขีดเส้นแบ่งลงไปให้ชัดเจนนั้นเป็นเรื่องยากอย่างที่ทุกคนรู้กันอยู่

ฉันคิดว่าสิ่งที่จะกำหนดได้ดีว่าผิดหรือถูกคือ เสียงของจิตแห่งพระพุทธที่อยู่ในใจเรา "สิ่งนี้ไม่ควรทำ ในฐานะที่เราเป็นคน" นั่นเอง ถ้าจะให้พูดในแบบตะวันตกก็คือความรู้สึกผิดชอบชั่วดีที่อยู่อยู่ในใจเราจะเป็นตัวกำหนดให้

ในยุคสมัยนี้ที่เป็นสังคมแห่งอิสระ การจะอยู่โดยไม่รับฟังเสียงของพุทธจิตในใจเราที่คอยบอกถึงสิ่งดีหรือไม่ดีแล้วนั้น ย่อมเป็นไปได้ยากที่จะรักษาไว้ซึ่งระเบียบในสังคม จุดมุ่งหมายที่พวกเราทำ โอมิจิบิกิ(การแนะนำ)กันอยู่ทุกวันนี้ คงจะไม่มากไปกว่านักถ้าจะกล่าวว่สิ่งนี้เปรียบได้กับการแนะนำให้ทุกคนคอยฟังในเสียงของจิตแห่งพระพุทธในตัวเอง

From "Kaisozukan" (Kosei Publishing Co.) pp. 84-85 Translated by Rissho Kosei-kai International

*** Column ***

โครงการรณรงค์การยกเลิกสงครามภายใต้ชื่อ "ARMS DOWN" ได้จัดพิธีปิดโครงการไปเมื่อวันที่4ต.คที่ผ่านมามีที่เมืองนิวยอร์ก นับตั้งแต่เริ่มการรณรงค์ผ่านมาได้ประมาณ10 เดือน มีผู้คนมากกว่า20ล้านคนจากทั่วโลก มาลงนามเพื่อร่วมรณรงค์ คุณ เสดลามาวิส มุลา ประธานคณะกรรมการของ IYC ได้กล่าวว่า "สิ่งนี้เรียกได้ว่าเป็นปาฏิหารย ในเวลาเดียวกันฉันรู้สึกได้ว่าเป็นหน้าที่อันยิ่งใหญ่ที่ฉันจะต้องรับผิดชอบต่อไป" รายชื่อของนคนมากกว่า20ล้านคนที่ได้ร่วมลงนามนั้นนับได้ว่าเป็นปาฏิหารย แต่สมาชิกเยาวชนจากสาขาต่างๆทั่วโลกขององค์กรเราต่างก็ได้ร่วมพยายามทำในสิ่งนี้อย่างเต็มที่ ผมในฐานะ หัวหน้าแผนกเผยแพร่ต่างประเทศ

ขอกล่าว "ขอบคุณ"ต่อทุกคนจากใจจริง และในวันที่4เดือนต.ค ก็เป็นวันคล้ายวันเสียชีวิต ของท่านประธานใหญ่ อ.นิค เกียว นิวาโน่ ผมคิดว่าท่านต้องยินดีต่อการกระทำที่นำปลาบปลื้มเชื่อน้อย่างแน่นอน มันคล้ายกับว่าได้ยินเสียงของท่านพูดอยู่ว่า "ทุกคนทำได้ดีมาก ถ้าไม่มีใครเริ่มเรื่องราวทุกอย่างจะดำเนินไปไม่ได้แน่นอน" และ อ.โคโซ ท่านประธานในรุ่นต่อไปขององค์กรได้กล่าวในพิธีปิดนี้ว่า "ถ้าคิดอยากจะทำเปลี่ยนแปลงนี้จริงๆ สิ่งสำคัญคือการทำทุกสิ่งโดยละทิ้งความเห็นแก่ตัว ใส่ใจกับทุกคนให้มาก สิ่งเหล่านี้ เป็นสัจธรรมที่สำคัญเมื่อพวกเราคิดที่จะทำกิจกรรมเพื่อสันติภาพ" พวกเราทุกคนเป็นพระโพธิสัตว์ที่ลืมตาตื่นจากทุกข และนี่เป็นเวลาที่เราจะได้ปฏิบัติจริง

(โคทาโร ชูซุกิ)

Rissho Kosei-kai

Rissho Kosei-kai is a lay Buddhist organization whose holy scripture is the Threefold Lotus Sutra. It was established by Founder Nikkyo Niwano and Co-founder Myoko Naganuma in 1938. This organization is composed of ordinary men and women who have faith in the Buddha and strive to enrich their spirituality by applying his teachings to their daily lives. At both the local community and international levels, we, under the guidance of the President Nichiko Niwano are, very active in promoting peace and well-being through altruistic activities and cooperation with other organizations

